

Liefde voor het festival

H.M. Klaassen

Liefde voor het festival

Author: H.M. Klaassen

Copyright © H.M. Klaassen 2016

Soundtrack is beschikbaar op Spotify.

Please keep in mind this is a self-published book. The team and I have done everything we can to take out all the spelling mistakes and other mistakes, but it is possible that one or two slipped through. Feel free to help us make this book perfect and send us your findings to info@taragh.nl. I really appreciate it. Now enjoy this book and I hope you enjoy reading the book as much as I enjoyed writing it 😊

Inhoud

1. De Ontmoeting.	5
2. Het eerste uur.	13
3. Het tweede uur.	25
4. Het derde uur.	45
5. Het vierde uur.	57
6. Het vijfde uur.	73
7. Het zesde uur.	93
8. Het zevende uur.	113
9. Het achtste uur.	135
10. De nacht.	147
11. Een nieuwe dag.	157
12. De middag.	185
13. Twee uur voor het einde van het festival.	197
14. Het laatste uur voor het einde van het festival.	213
15. De afterparty.	243
Playlist	257

'Up in the air'

Thirty Seconds to Mars

1. De Ontmoeting.

'Zojuist bereikt ons het nieuws dat de zanger van *My Perfect Romance* is ingestort na hun optreden in de backstagelounge. Onze verslaggever is bijna daar om een kijkje te nemen.'

STILTE

'Martijn? Ben je al bij de plek waar het gebeurd is?'

'Ja! David. Ik ben er! Ik ben zojuist aangekomen in het backstagegedeelte van het festival, in de tent waar de akoestische concerten gegeven worden voor fans. Nog geen half uur geleden was ik nog in deze tent om het huiskamerconcert van *My Perfect Romance* bij te wonen. Ik loop nu de tent in en ben op zoek naar een

ooggetuige of iemand die dicht bij de directe staf van *My Perfect Romance* stond toen het ongeluk gebeurde.’

Voetstappen en het geluid van een zwaar ademend persoon klinken door de microfoon. Ook is het geroezemoes van een groep mensen hoorbaar. Het wordt steeds luider.

‘Martijn! Zie je al iets?’

‘Ik kan nog niet goed zien wat er gebeurd is, want er staan een heleboel mensen voor. Ik ga nu even iemand zoeken die me meer kan vertellen over wat er precies gebeurd is.’

‘Meneer? Mag ik u iets vragen? Goedendag. Ik ben van FM106 en we zijn nu live in de uitzending. Heeft u gezien wat er gebeurd is?’

‘*My Perfect Romance* was net klaar met optreden. Zoals altijd nam James zijn medicijnen zodat hij rustig zou worden na zo’n enerverend optreden. Hij praatte even met zijn manager en van het een op het andere moment, nog geen tien minuten nadat hij zijn medicijnen had ingenomen viel hij bewusteloos op de grond.’

‘Mag ik vragen wat uw functie is? Ik zie dat u een backstagepas om heeft.’

‘Ik ben een goede vriend van de band en help ze mee wanneer ze op tournee zijn. In de volksmond is mijn

functie beter bekend als roadie. Ik zorg dat de instrumenten in de juiste volgorde op het podium staan en dat alles naar wens is van de jongens.’

‘Dan kent u de band erg goed?’

‘Jazeker.’

‘Is dit wel vaker gebeurd? Ik bedoel, is James wel eens vaker zomaar in elkaar gestort?’

De stem van David klinkt door de radio. ‘Martijn? Ik hoor net dat we er even uit moeten voor de reclame en het nieuws. Kun je nog wat meer te weten komen, zodat we er na het nieuws op terug kunnen komen?’

‘Maar natuurlijk David. Ik ga kijken of ik de manager te spreken krijg.’

Een radio jingle schalt door de luidspreker en Martijn doet zijn microfoon uit zijn oor. Hij loopt naar het groepje mensen dat over James heen staat. In een flits ziet hij de manager, de twee andere bandleden, de vriendin van James die bezorgd heen en weer loopt bij het hoofd van James, maar ze wordt op afstand gehouden door de organisatie, de festivaldirecteur en nog wat mensen met een EHBObandje. Martijn loopt om het groepje heen en staat nu achter de dame van de EHBO. Hij kan zien dat James weer bijgekomen is, maar dat hij nog wel erg bleek ziet. Een van de dames

vraagt of hij al weer kan staan. James schudt nee en voelt aan zijn voorhoofd dat helemaal bezweet is.

Martijn hoort iets in zijn oortje en doet een stap naar achteren, zodat hij kan antwoorden.

‘Dag David. Ik ben er nog. Ondertussen heb ik kunnen zien dat James wel weer bij is, maar hij kan nog steeds niet opstaan. Er is nu EHBO bij hem en zijn manager zit naast hem op de grond. Voor zover ik nu kan zien komt er geen ambulance en kan James straks zelf weer lopen.’

‘Dank je wel Martijn. Kun je ook iets zeggen over hoe James er nu uit ziet?’

‘Jazeker. Hij zit rechtop. Achter hem zit iemand die zijn rug ondersteunt. Hij ziet nog lijkkbleek en zijn voorhoofd is bezweet, maar hij kan al wel weer antwoorden en reageren op wat er om hem heen gebeurt.’

‘Weet je al iets meer over de oorzaak van het ongeluk?’

‘Nee, zo ver ben ik nog niet gekomen. Zodra ik iets weet zal ik je meteen onderbreken in de uitzending.’

‘Dank je wel Martijn voor jouw bijdrage. We komen straks bij je terug en hopen dan wat meer te horen over de oorzaak van het ongeluk. Nu gaan we eerst verder met een nummer van *My Perfect Romance*. Een van hun eerste platen: *You Rock my World*.’

Martijn doet weer een stap naar voren, zodat hij beter kan zien wat er nu gebeurt. Hij wil de EHBO-mensen niet in de weg lopen, maar hij is zelf wel heel erg nieuwsgierig naar wat er gebeurd is.

Plotseling wordt hij aan de kant geduwd door een van de andere bandleden. Deze knielt naast James en geeft hem een bekertje met een witte substantie. Hij gebaart naar James dat hij het op moet drinken. Ondertussen knielt een andere man neer naast James. Hij heeft een telefoon aan zijn oor. Druk pratend kijkt hij naar James en geeft hij de symptomen door aan de persoon aan de andere kant van de lijn. Martijn kan niet precies horen wat er gezegd wordt, maar uit de non-verbale communicatie kan hij wel opmaken dat de persoon aan de andere kant van de telefoon een medisch persoon is, waarschijnlijk de dokter van James in Amerika.

De man zoekt druk in de zakken van James' jasje. Hij vindt een potje met daarin witte tabletten. Hij schudt het potje heen en weer en de pillen rammelen in de pot. Hij leest de informatie op het label voor aan de persoon aan de telefoon. Hij wacht even op antwoord en knikt dan even subtiel naar James. Snel stopt hij de telefoon weer in zijn zak en leunt nog iets dichterbij James toe om hem iets te vertellen. James kijkt teleurgesteld en schudt zijn hoofd. Hij kijkt om zich heen en roept de naam van zijn manager. Martijn ziet de manager zijn pet af doen en naast James op de

grond plaatsnemen. Er wordt druk gefluisterd. Martijn vangt af en toe een woord op. Zo hoort hij woorden voorbij komen als niet slapen en medicijnen. Ook hoort hij de festivaldirecteur zeggen: ‘dat regelen we wel.’. Ook ziet hij de vriendin van James huilend neerknielen bij het hoofd van James, die vervolgens wild om zich heen maait en roept dat hij ruimte wil en dat ze hem met rust moet laten. Daarbij ziet Martijn een roodharig meisje van de organisatie met een blik die kan doden, kijken naar de festivaldirecteur. Na een paar woorden gewisseld te hebben met de festivaldirecteur staat het meisje op en loopt weg richting het vipgedeelte dat zich bevindt aan de andere kant van de tent. Het is afgescheiden door een gordijn. Martijn kijkt haar na. Even overweegt hij om achter haar aan te lopen, maar in plaats daarvan stelt hij zich verdekt op bij een afscheiding tussen de plek waar James nog steeds op de grond zit en het gedeelte waar de roodharige schone naartoe is gegaan. Hij heeft nu beide in zijn vizier. Wanneer hij weer terug kijkt en zich focust op het tafereel op de grond, ziet hij dat de manager op staat, klaar om iets te gaan zeggen, terwijl James verslagen, maar met iets meer kleur op zijn wangen, nog steeds op de grond zit.

Drie keer probeert Martijn contact te zoeken met de producer via zijn zender, maar om de een of andere reden heeft iemand zijn kanaal dicht gezet of is er iets anders aan de hand, waardoor hij geen contact krijgt.

Snel belt Martijn met zijn mobiele telefoon naar zijn producer. ‘Yo! Kees! De manager gaat nu iets vertellen. Ik zet je even op de speaker zodat je mee kunt luisteren. Neem je het op?’

Kees rommelt wat aan de andere kant van de lijn, terwijl hij op speaker staat. ‘Yo! Ik zit klaar.’

Martijn doet twee flinke stappen naar voren, zodat hij de telefoon beter kan richten op de manager.

‘Het doet mij ontzettend veel ongenoegen om mee te delen dat James, de zanger van *My Perfect Romance*, per ongeluk de verkeerde medicijnen heeft ingenomen. James heeft medicijnen om zijn hoofd rustig te houden, maar in plaats van de pillen die hij in de middag moet nemen, heeft hij medicijnen voor de nacht genomen. De dosering die hij genomen heeft van deze pillen is anders dan de pillen die hij normaal gesproken zou moeten nemen, hierdoor is hij flauwgevallen.’ De manager vouwt zijn handen en gaat verder. ‘De organisatie is zo aardig geweest om James door iemand te laten bij staan totdat de medicijnen uit zijn systeem zijn. De bijwerkingen kunnen erger worden en daarom willen we te allen tijde iemand met EHBO bij hem in de buurt hebben. De bijwerkingen kunnen namelijk variëren van stemmingswisselingen tot psychoses. Hierdoor willen we James de komende acht uur niet alleen laten.’

Martijn houdt de telefoon bij zijn gezicht. ‘Heb je dat gehoord?’

Uit de speaker komt een instemmend geluid. Martijn gaat verder ‘Ik weet ook al wie hem bij zal staan. Het is de dochter van de festivaldirecteur, Lara. Aan haar gezicht te zien was ze er niet blij mee.’ Aan de andere kant van de ruimte ziet Martijn de vriendin van James onder luid gesnuif de tent verlaten. ‘Oh, en zo te zien is de vriendin van James hier ook niet blij mee.’

'Avalanche'
Bring Me the Horizon

2. Het eerste uur.

James

Ik hoor de hoge hakken van mijn ex-vriendin Susan, tikken op de houten vlonders in de tent. Het geluid wordt snel zachter, wat betekent dat ze zeer geïrriteerd is weggelopen. Mooi! Ik heb echt geen zin in haar op dit moment. Ik snap ook niet waarom ik mij heb laten ompraten door haar om haar mee te laten gaan. Enige tijd geleden heb ik al een punt achter onze relatie gezet en zijn we alleen nog bij elkaar vanwege de pers, die nog steeds denkt dat we een item zijn. Ik had de afgelopen tijd geen zin in alle negatieve pers, daarom speel ik nog steeds mooi weer met haar. Mentaal kan ik het nog niet aan om sterk te zijn en haar te zeggen dat het definitief voorbij is, maar ik word zo moe van haar.

Ik kijk op en zie een aantal verschrikte fans staan. Het voelt een beetje gênant om hier als stoere rockster op de grond te liggen. Ik zwaai even naar ze en probeer vriendelijk te glimlachen. Gelukkig komt er net iemand van de beveiliging aan die iedereen die hier niet hoeft te zijn naar buiten werkt. Voorzichtig probeer ik op te staan, maar dat blijkt een zeer lastige taak. Het duizelt me, en dat zorgt ervoor dat ik steeds weer naar beneden getrokken word. Ik voel een ijskoude hand op mijn rug. Het lukt me niet om te kijken wie het is, maar al snel weet ik dat het Frank, mijn manager is, omdat hij zachtjes kalmerende woorden fluistert. Uiteindelijk met hulp van Frank lukt het om rechtop te gaan staan. Ik heb het warm en koud tegelijk en mijn mond is droog, maar ik ben te misselijk om ook maar iets te drinken. Ik doe mijn leren jas uit en sluit mijn ogen. Ik voel mijn lichaam heen en weer wiebelen. Mijn benen voelen stijf en pijnlijk. Ik weet dat er een bank achter mij staat en langzaam met hulp van Frank zak ik op de bank. Zitten voelt goed en wanneer ik heel stil zit voel ik mij ook niet misselijk meer, wat een ontzettend groot voordeel is. Het is alweer een tijd geleden dat ik mij zo rot heb gevoeld en ik wens het niemand toe.

Lara

Woest ben ik! Alsof hij denkt dat ik niets te doen heb. Wie gaat dan de vrijwilligers begeleiden? Ik kan toch niet zomaar een paar uur op een plek blijven. Ik moet rondlopen. Mensen spreken. Netwerken!

Ik merk dat ik ijsbeer door de vipruimte en probeer iets te kalmeren voordat ik een rationeel gesprek hierover aan moet gaan met mijn vader. Uit de portofoon klinkt mijn naam. Het is mijn broer Jeffrey. Ik pak hem op en antwoord meteen 'Jeffrey? Lara hier. Zeg het maar.'

'We hebben een situatie hier. Kun je even naar area 2 komen?'

'Ehm...nee niet echt'. Ook dat nog. Door die vreselijke popster kan ik mijn werk niet uitvoeren en komt al het werk op de anderen aan. 'Ik zit vast in de vipruimte. Kun je hierheen komen? Of kun je zelf een oplossing bedenken?' Het voelt vreselijk om alles op mijn broer af te schuiven, maar het is niet anders.

'Ik ga kijken of ik het zelf kan oplossen. Enne....anders kom ik wel jouw kant op.'

'Dank je.' Met een plof ga ik zitten op de bank in de vipruimte. Ik heb hier zo geen zin in. Ik mag die James niet eens. Toen ik gisteren ging kijken of ik iets voor

de band kon betekenen kon hij alleen maar rot opmerkingen maken. Als ik ergens niet van gediend ben, dan zijn het wel rotopmerkingen. Ik ben geen slaafje en laat me al helemaal niet rond commanderen door verwaande rocksterren die denken dat ze de wereld bezitten nu ze een nummer één hit hebben gehad in Engeland.

Geïrriteerd veeg ik mijn lange rode haar uit mijn gezicht en langzaam tel ik in mijn hoofd tot tien, waarna ik voel dat de eerste woede begint te zakken. Ik adem diep in door mijn neus en uit door mijn mond. Mijn wangen worden altijd vuurrood wanneer ik boos ben en ik wil niet dat mijn vader denkt dat ik niet meer rationeel kan nadenken door die woede.

Het gordijn naar de vipruimte wordt opzij geschoven en ik hoor de stem van mijn vader boven alle andere stemmen uitkomen. Ik hoor hem zeggen dat hij eerst even met mij wat instructies wil doornemen voordat ik aan de klus begin. Ik hoor de manager van James zuchten en steunen en het klinkt alsof hij in zijn eentje probeert om James op de bank te tillen. Ik hoor de geluiden van journalisten die langzaam hun spullen pakken en de tent verlaten.

Plotseling zie ik een ander hoofd door het gordijn steken en om het hoekje glippen. Hij gaat naast me op de bank zitten.

‘Hoi. Ik ben Martijn van FM106. We zijn nu live in de uitzending. Lieve luisteraars, we zitten nu in de vipruimte samen met Lara van Broekhoven, een van de organisatoren, die de zanger van *My Perfect Romance* de komende pak hem beet, acht uur gaat begeleiden.’ Ik krijg een microfoon voor mijn neus geduwd. Martijn fluistert zachtjes dat ik me even moet voorstellen aan de luisteraars. Langzaam buig ik naar de microfoon en zeg op de meest domme manier die ooit uit mijn mond is gekomen ‘hoi’ in de microfoon. Martijn kijkt me zuchtend aan, maar gaat verder. ‘Lara. Wat vind je ervan dat je een van Amerika's beroemdste zangers van dit moment gaat begeleiden?’ Weer wordt die microfoon bijna in mijn neus gestopt. ‘Ik vind er niet zoveel van, want het hoort bij mijn werk.’

Voordat ik twee jaar geleden zelfstandig een onderdeel van het festival mocht managen had ik al een goede mediatraining gehad van mijn vader. Wees beleefd tegen de pers en de media, maar hou geen ellenlange verhalen met ze, want voordat je het weet verleiden ze je tot uitspraken die je niet wilt. Ik zie aan Martijn dat hij graag nog iets meer wil horen, want hij maakt scheppende bewegingen met zijn hand, alsof hij wil zeggen dat ik door moet gaan. ‘Uiteraard is het een hele eer om een van de grootste sterren van dit moment te begeleiden. Ik neem deze taak zeer serieus.’ Ik zie dat Martijn een gaap gebaar maakt. ‘Klopt het dat je niet zo’n groot fan bent van James?’ Ik kijk

verschrikt. Wat moet ik hier nu weer op antwoorden? Even kijk ik naar boven en probeer mijn woorden zeer zorgvuldig te kiezen ‘Ik vind de muziek van de band ontzettend goed, maar dat betekent niet, dat iemand als persoon misschien iets minder leuk kan zijn.’ Ik adem diep uit. Helaas verraadt mijn blik dat dit een zeer correct politiek antwoord is en dat er alleen maar een kern van waarheid in zit. Martijn glimlacht. ‘Dat is niet wat we gisteren te horen kregen van een familielid van je.’ Hij pakt zijn telefoon, scrolt door zijn foto album en klikt een geluidsfragment aan. Ik hoor de stem van mijn broer Dylan die iets zegt tegen een geluidstechnicus over mij. Ik hoor hem zeggen dat hij ervoor heeft gezorgd dat ik James een ontzettende eikel ga vinden, nog erger dan Dylan, en dat hij dat fijn vindt zodat ik niet de overenthousiaste fan ga uithangen. Zo hoeft hij zich geen zorgen te maken dat ik mij niet professioneel ga gedragen.

Van binnen ben ik woest en ik weet niet heel goed hoe ik me op dit moment moet gedragen. Met een enorme glimlach op zijn gezicht kijkt Martijn naar mij. ‘Dit gaat over jou, toch?’ Er komt niet meer uit dan ‘ja?’. Martijn kijkt naar me alsof hij wacht op nog meer. Na een pauze van 10 seconden neemt hij het weer over. ‘Waarschijnlijk is Lara hoog een klein beetje onder de indruk van haar nieuwe taak.’ Het ziet er best maf uit wanneer hij zo tegen een microfoon praat. Hij draait zich weer naar mij. ‘Dit is niet de eerste keer toch dat

je het festival organiseert?’ Ik draai mijn lichaam wat meer naar hem toe en besef me ook dat ik net niet heel erg tactisch was. Mijn vader zou niet trots op mij zijn.

‘Klopt! Dit is de vijfde keer dat ik meehelp, maar pas de tweede keer dat ik bestuurslid ben.’ Martijn glimlacht goedkeurend. ‘Heb je in die vijf jaar, dat je nu hier meewerkt, al zoiets eerder meegemaakt?’ Ik voel dat de relatie tussen mij en Martijn ietwat begint te verbeteren en ik voel dat ik ook wat rustiger word. ‘Nee, niet iets als dit, maar vorig jaar hadden we een grote storm waarbij een van de tenten was omgewaaid. Toen moest ik wel een aantal mensen verzorgen bij de EHBO. Ook een aantal vrijwilligers waren gewond geraakt doordat ze moesten helpen met het weer overeind zetten van de tent. Dit waren vooral veel schaafwonden, maar ook een gebroken been.’ Martijn kijkt zeer geïnteresseerd naar me. Ik besluit door te gaan. ‘Natuurlijk heb je altijd festivalbezoekers die iets teveel gedronken hebben of iets te veel drugs gebruiken, maar dat gebeurt op ieder festival.’ Martijn wacht nog even. Na een paar seconden stilte waarin hij in gedachten verzonken lijkt, gaat hij verder ‘U hoort het. Op een festival is altijd wel wat te beleven. Doe voorzichtig met alcohol en drugs wanneer je op een festival bent.’ Hij schudt zijn hoofd, alsof hij het zelf ook niet een sterke afsluiting vindt. Ik denk dat hij hoopte op een iets smeüger verhaal. Iets waarmee hij

op verjaardagen kan opscheppen. Niet een verhaal over pubers die drugs gebruiken.

Het gordijn schuift weer opzij en ik zie het silhouet van mijn vader verschijnen tegen het dunne tentdoek waarmee deze ruimte gescheiden wordt van de andere wat meer openbare ruimte. Martijn schuifelt heen en weer op de bank. Hij ziet er nerveus uit. Ik vermoed dat hij hier was zonder toestemming en dat hij er een beetje tussendoor is geglipt in alle commotie. ‘Had je niet gevraagd of je hier mocht komen?’ Hij maakt een geluid met zijn mond dat nog het meest lijkt op het geluid van een fietspomp die lucht uitblaast.

‘Ik ben van de pers. Ik mag overal komen.’ Hij lijkt beledigd. Snel pakt hij zijn spullen bij elkaar en schiet langs het gordijn dat mijn vader nog steeds open houdt. Ik hoor mijn vader zeggen ‘He! Je hebt geen toestemming om achter dit gordijn te komen!’ Zachtjes hoor ik nog wat woorden als ‘sorry’ en ‘verdwaald’. Ik zie ik mijn vader binnen komen samen met James en zijn manager. James ploft versuft neer op de bank naast mij. Ik schuif naar de hoek van de bank, zodat ik zover mogelijk bij James vandaan zit. Voor mijn gevoel is het nog niet ver genoeg en ik besluit op de leuning te gaan zitten.

James en ik kijken elkaar even aan, maar zijn ogen zijn leeg. Ik vind hem wel een beetje sneu zo. Stoere rockster blijkt toch een mens te zijn en neemt de

verkeerde medicijnen. Het klinkt wel een beetje raar. De manager van James geeft mij een hand en bedankt me wel tien keer dat ik dit wil doen voor zijn artiest. Ik knik maar een beetje, want hij weet niet dat ik hier echt geen zin in heb. Mijn vader gebaart naar me dat ik mee moet komen. In mijn beste Engels zeg ik tegen de manager dat ik zo weer terug kom en loop ik naar mijn vader toe die aan de andere kant staat van de ruimte. 'Lara. Fijn dat je je zo professioneel opstelt. Ik heb alle vertrouwen in je dat dit goed komt.' Ik doe mijn armen over elkaar en kijk hem indringend aan, mijn gezicht staat strak. 'Waarom moet ik dit doen?! Kon je niet iemand anders vinden die dit kan doen? Ik heb een hekel aan die vent' Mijn vader kijkt streng. 'Wat is je probleem Lara? Ik vertrouw jou deze taak van hoog belang toe en het enige wat je kunt doen is zeggen dat je hem niet aardig vindt. Dat kun je ook als een voordeel zien. Stel je voor dat ik iemand deze taak had gegeven die helemaal weg is van James, dan zou het toch nooit goed gaan. Hij heeft niet iemand nodig die hem aardig vindt, maar iemand die het hoofd koel kan houden en hem kan helpen.' Ik kijk naar James en zie ineens dat hij serieus moeite heeft om wakker te blijven, maar hij mag niet gaan slapen. Ik blijf naar hem kijken en besluit om hem een kans te geven. 'Welke medicijnen heeft hij eigenlijk?' Mijn vader zoekt naar een papiertje in zijn zak en geeft mij een dubbelgevouwen papiertje. 'Dit is de bijsluiter van zijn

medicijnen.’ Meteen vouw ik het papiertje open. Ik zie allemaal kleine lettertjes die een medisch verhaal in het Engels vormen. Mijn blik gaat helemaal naar boven op zoek naar de naam van het medicijn. Ik draai het papiertje om en scan nogmaals door alle medische termen. Eindelijk zie ik op deze bladzijde helemaal bovenaan de naam staan: Ephedra. Ik heb er wel van gehoord, maar ken geen mensen die het gebruiken. ‘Volgens zijn arts gebruikt hij dit middel sinds hij op tour is, omdat hij moest stoppen met zijn andere medicijnen. Hij kan niet goed wennen aan de dosering en vergeet soms om zijn medicijnen in te nemen. De manager heeft hem nu een kalmeringsmiddel gegeven, omdat hij in paniek raakte toen hij weer bijkwam, daarom is hij zo suf, maar wanneer dat uitgewerkt is kan hij van een aantal bijwerkingen last krijgen. Het kan uiteenlopen van stemmingswisselingen tot een psychose. Ook heeft James in het verleden wat dingen gedaan, waardoor de manager hem echt niet alleen wil laten. De komende acht uur mag hij niet slapen, zodat zijn medicijnen kunnen uitwerken.’ Ik kijk mijn vader aan en laat de info op me inwerken. ‘Wat moet ik dan met hem doen die acht uur?’ Het is nou niet alsof ik met hem de hele nacht over het festivalterrein kan lopen. Daar gaat alles dicht over een aantal uur. Acht uur lang film kijken is ook echt heel saai.

‘Hier is de sleutel van de bus. Alleen jij en de manager hebben een sleutel hiervan.’ Ik hang het lint over mijn

nek en kijk even naar de vorm van de sleutel. Hij is paars met een gouden randje. Een beetje te kitscherig voor mijn smaak, maar gelukkig heb ik hem maar in bruikleen. Mijn vader kijkt hoopvol naar me. ‘Ik heb jouw verantwoordelijkheden overgedragen aan je broer. Hij zal zich de komende uren bezig gaan houden met de vrijwilligers. Ik zal zelf ook een oogje in het zeil houden.’ Ineens voel ik een enorme last op mijn schouders en het voelt alsof ik ineens de zorg voor een baby heb gekregen. Ik knik naar mijn vader dat het goed is. Liefkozend legt hij een hand op mijn schouder. ‘Ik heb vertrouwen in je. Je bent de enige die ik dit toe vertrouw. Laat me zien dat ik trots op je kan zijn.’

Hij loopt de ruimte uit en ik blijf alleen over met James, die probeert vriendelijk naar me te lachen. Nerveus bijt ik op de nagel van mijn linker duim. Ik heb hier zó geen zin in!

'Medicine'
Biffy Clyro

3. Het tweede uur.

James

Mijn hoofd. Mijn arme hoofd! Hoe kon ik zo stom zijn om op het verkeerde moment mijn medicijnen in te nemen? Deze tour is al slecht voor mijn structuur. Het hele artiestenbestaan is slecht voor mijn ADHD. Ik wist gewoon, toen ik fulltime bij de band kwam, dat het een keer mis moest gaan.

Eerst zag ik voornamelijk allemaal voor mij vreemde mensen en mijn manager om me heen. Nu wordt ik bezig gehouden door een bloedmooi meisje dat liever over het festivalterrein heen holt om de vrijwilligers bezig te houden, dan dat ze hier met mij zit. Alsof ik me al niet rot genoeg voel. Ik kijk haar aan en probeer

te glimlachen, maar in plaats van oprecht gemeend ziet het eruit als een louche maffioso die haar wel even te grazen zal nemen. Ik hoorde zelfs wat ze zei tegen haar vader: dat ze mij een vreselijk persoon vindt, daarvoor hoefde ik geen Nederlands te kunnen verstaan. Ik zag genoeg aan haar non-verbale communicatie.

‘Je mag me niet, hé?’ Lara kijkt naar mij met haar armen over elkaar. Haar gezicht is strak en de emotie is er slecht van af te lezen.

‘Mogen is een groot woord.’ Ze schuift een beetje heen en weer op de bank en gaat voorover zitten met haar elleboog op haar knieën. ‘Als je daarmee bedoelt dat ik je een grote blaaskaak vind die zich ontzettend irritant gedraagt als een diva en daarmee probeert om de hardwerkende muzikanten die net beginnen neer te zetten als baby’s. Ja, dan heb je gelijk dat ik je niet mag.’ Ze staat op, zichtbaar geïrriteerd.

‘Ik zou nu zelfs liever mijn arm afknagen, dan hier op jou letten.’

Ik kijk verbaasd en schud voorzichtig met mijn hoofd.

‘Je bent tenminste wel eerlijk.’

Ik ga achteruit zitten op de bank. Dit gaat een lange dag worden. Ze kijkt me aan. Ik kan niet goed ontdekken welke emotie ze aan me laat zien. Het is vast eentje die negatief is. Misschien wilde ze vroeger